

საქმე №330210015001140378

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

საქმე №ას-1063-2018

ას-1063-2018 ს-----ი

6 ნოემბერი, 2018 წელი,

ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ეკატერინე გასიტაშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: ზურაბ ძლიერიშვილი,
ბესარიონ ალავეძე

საქმის განხილვის ფორმა _ ზეპირი განხილვის გარეშე

კასატორი - შპს "ყ-----ი"(მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს "ს-----ი"(მოსარჩელე)

გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მაისის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

დავის საგანი – თანხის დაკისრება

საკითხი, რომელზედაც მიღებულია განჩინება - საკასაციო საჩივრის
დაუშვებლად ცნობა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი

1. შპს „ს-----ის“ (შემდეგში - მოსარჩელე ან პირველი საწარმო) საკუთრებაში არსებულ საშ/წნევის 321 მ. გაზის მილსადენს, შპს „ყ-----მა“ (შემდეგში - მოპასუხე, მეორე საწარმო აპელანტი, კასატორი) 2011 წლის ბოლოს მიაერთა საკუთარი მარეგულირებელი პუნქტი, რითაც, სარჩელის წარდგნის დღემდე, ახორციელებდა 741 აბონენტის გაზმომარაგებას.
2. მოსარჩელემ მოპასუხეს გაზის გატარების საფასურის გადახდა მოსთხოვა, რასაც მოპასუხე არ დაეთანხმა.

3. სარჩელის მოთხოვნა და საფუძვლები

- 3.1. მოსარჩელემ სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს და მოპასუხისთვის 12 396.48 ლარის დაკისრება მოითხოვა.
- 3.1.1. მოსარჩელის განმარტებით, ანალოგიური შინაარსის დავა მას მოპასუხესთან ადრეც ჰქონდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 24 იანვრის გადაწყვეტილებით, მოპასუხეს 1მ³-ის გატარების საფასური განესაზღვრა 0.02 ლარით და მაშინდელი სასარჩელო მოთხოვნის შესაბამისად, მოპასუხეს სულ 7 748 ლარის გადახდა დაეკისრა. პირველი საწარმოს განმარტებით აღნიშნული გადაწყვეტილება უცვლელად დარჩა ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოებში გასაჩივრების შემდეგ.
- 3.1.2. მოსარჩელემ მის მიერ წარდგენლ სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს (შემდეგში: ექსპერტიზის ეროვნული ბიურო) დასკვნაზე დაყრდნობით მოითხოვა მოპასუხისათვის თანხის დაკისრება. ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს დასკვნის მიხედვით პირველი საწარმოს საკუთრებაში არსებულ გაზსადენში შეჭრილი მოპასუხის კუთვნილი გაზსადენით, რომლებიც მოწყობილია დ-89 მმ, დ-60 მმ და დ-57 მმ ლითონის მილებით, მილები კი უწყვეტადაა გაყვანილი ქუჩებზე, ერთ თვეში გატარებული გაზის რაოდენობა საშუალოდ დადგენილზე მეტია. მიუხედავად ამისა, მოსარჩელემ განსახილველ დავაში მოითხოვა 2013 წლის 1 მაისიდან 2013 წლის დეკემბრის ჩათვლით (2014 წლის 1 იანვრამდე, სულ 8 თვის) დადგენილი საშუალო თვიური - 77 478 მმ-ის ოდენობის გატარების საფასურის მოპასუხისათვის დაკისრება, 1მ³-ზე - 0.02 ლარის განსაზღვრით; მოსარჩელემ დააზუსტა მოთხოვნა და მოპასუხისათვის საბოლოოდ 12 396.80 ლარის დაკისრება მოითხოვა .
- 3.1.3. მოსარჩელემ მიუთითა საქართველოს ენერგეტიკისა და წყალმომარაგების მარეგულირებელი ეროვნული კომისიის (შემდეგში: სემეკი) N15 დადგენილებაზეც, რომელიც გაზის გატარების საფასურს ადგენს, თუმცა იგი 2014 წლის 1 იანვრიდან ამოქმედდა და უკუქცევითი ძალა არ მინიჭებია (იხ.სასარჩელო განცხადება: ტ.1, ს.ფ. 1-11).

4. მოპასუხის შესაგებელი

- 4.1. მოპასუხემ მოთხოვნის გამომრიცხველი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ „ბუნებრივი გაზის მიწოდებისა და მოხმარების წესების დამტკიცების შესახებ“ სემეკის 2009 წლის 9 ივლისის N12 დადგენილების მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, პირი, რომელიც არ არის განაწილების ლიცენზიატი, მაგრამ ფლობს ბუნებრივი გაზის ქსელს, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდეგში: სსკ) თანახმად, ვალდებულია, რომ სხვა მომხმარებელთა ბუნებრივი გაზით მომარაგების მიზნით, ითმინოს მისი ქსელით სარგებლობა და გაატაროს ბუნებრივი გაზი. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ბუნებრივი გაზის გატარებისა და ქსელით სარგებლობის თმენისათვის კომპენსაცია გაიცემა სსკ-ით დადგენილი წესის შესაბამისად. ამასთან, კომპენსაციის ოდენობის განსაზღვრისთვის აუცილებელია საკონტროლო მრიცხველის დამონტაჟება, რომელიც შესაძლებელს გახდის მილში გატარებული ბუნებრივი გაზის ოდენობის დაანგარიშებას;
- 4.2. მოპასუხის განმარტებით, ტარიფის განსაზღვრისას გამოყენებული უნდა ყოფილიყო თანხა, რომელსაც სემეკის N15 დადგენილება ადგენდა და რომელიც 2014 წლის 1 იანვრიდან ამოქმედდა;
- 4.3. მოპასუხემ მიუთითა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის 2012 წლის 11 აპრილის N1-1/970 ბრძანებაზეც, რომლითაც განისაზღვრა ტექნიკური ზედამხედველობისა და სამშენებლო სფეროში 1992 წლამდე მოქმედი ნორმების წესების და ტექნიკური რეგულირების სხვა დოკუმენტების გამოყენების წესი და ამავე მინისტრის 2011 წლის 18 თებერვლის N1-1/251 ბრძანებაში შესულ ცვლილებაზე, რომლის მიხედვითაც დეტალურად განისაზღვრა გაზსადენის ჰიდრავლიკური გაანგარიშების წესი;
- 4.4. ყოველივე ზემოაღნიშნულზე დაყრდნობით, მოპასუხემ მიიჩნია, რომ მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილი გატარების საფასურის ოდენობა უსაფუძვლო იყო. ამასთან, მოპასუხემ განმარტა, რომ მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილი თანხა რეალური არ იყო იმის გათვალისწინებითაც, რომ არ დასტურდებოდა მილებში გაზის მუდმივად გადინება (იხ. შესაგებელი: ტ.1, ს.ფ.53-61).

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

- 5.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 2 ივლისის გადაწყვეტილებით, პირველი საწარმოს სარჩელი არ დაკმაყოფილდა,

მოპასუხეს დაეკისრა 12 396.48 ლარის გადახდა.

5.2. სასამართლომ, საქმეში არსებულ მტკიცებულებებზე დაყრდნობით, გამოიკვლია და დადგენილად მიიჩნია წინამდებარე განჩინების 1-2 პუნქტებში ასახული ფაქტობრივი გარემოებანი, ხოლო დავის მოსაწესრიგებლად გამოიყენა სსკ-ის 316-317-ე მუხლები და განმარტა:

5.2.1. სსკ-ის 316-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ვალდებულების ძალით კრედიტორი უფლებამოსილია მოსთხოვოს მოვალეს რაიმე მოქმედების შესრულება. ამავე კოდექსის 317-ე მუხლის თანახმად, ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მონაწილეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზიანის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ან კანონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლიდან. „ბუნებრივი გაზის მიწოდებისა და მოხმარების წესების დამტკიცების შესახებ“ სემეკის 2009 წლის 9 ივლისის N12 დადგენილების პირველი მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ბუნებრივი გაზის მიწოდებისა და მოხმარების წესები არეგულირებს ურთიერთობებს განაწილების ლიცენზიანტს, მიმწოდებელსა და საცალო მომხმარებელს შორის გამანაწილებელი ქსელის მეშვეობით ბუნებრივი გაზის ყიდვის, გაყიდვის, განაწილების, გატარების ან/და მოხმარების დროს. დასახელებული დადგენილების მე-16 მუხლის პირველ და მეორე ნაწილებზე მითითებით (ნორმის დეფინიცია იხ. წინამდებარე განჩინების 4.1 ქვეპუნქტი) სასამართლომ განმარტა, რომ მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, მოპასუხემ (მეორე საწარმომ) მოსარჩელის კუთვნილ მილსადენზე განახორციელა მარეგულირებელი პუნქტის მიერთება, რომლის საშუალებითაც ხდებოდა გაზის გადინება შესაბამის აბონენტებზე. აღნიშნულს სადავოდ არ ხდის მოპასუხე მხარე, თუმცა, დავობს, ერთი მხრივ, გატარების მუდმივობასა და, მეორე მხრივ, გატარებული - 1მ³-ის საფასურის ოდენობას.

5.2.2. საქალაქო სასამართლომ მიუთითა თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ 2014 წლის 24 იანვარს მიღებულ და კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებაზე, რომლითაც ამავე მხარეების იდენტური შინაარსის დავა ჰქონდათ. საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების მიხედვით ირკვეოდა, რომ „იმ ვითარებაში, როდესაც სადავო პერიოდის განმავლობაში (2011 წლის ნოემბრიდან - 2013 წლის მაისი, სარჩელის აღძვრის მომენტი) არ არსებობს კონკრეტული გატარების საფასურის დამდგენი ფორმულა, შესაბამისად, გატარების საფასურის დადგენა იმ საშუალო გონივრული სტანდარტით უნდა მოხდეს, რაც მითითებული დადგენილების მე-16 მუხლის საფუძველზე არ გამოიწვევს ბუნებრივი გაზის ფასის გაძვირებას და ამავე დროს, არ უგულებელჰყოფს ქსელის მფლობელის უფლებას, მიიღოს მისი კუთვნილი ქსელით სარგებლობისათვის გონივრული საფასური“. საქალაქო სასამართლომ არ

გაიზიარა მოპასუხის მტკიცება იმასთან დაკავშირებით, რომ გაანგარიშება უნდა მომხდარიყო არა დასახელებული გადაწყვეტილებით დადგენილი საფასურის, არამედ სემეკის 30.12.2013წ. N15 დადგენილების თანახმად. სასამართლომ განმარტა, რომ კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებაში მოსამართლემ იმსჯელა მოპასუხის მიერ სადავოდ გამხდარ საკითხზე, კერძოდ, მილსადენის მეშვეობით თვეში საშუალოდ გატარებული ბუნებრივი აირის ოდენობაზე და დადგენილად მიიჩნია, რომ მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული გაზომომარაგების ქსელი, საშუალოდ, თვეში ატარებდა 77 478 მ³ ბუნებრივ აირს. საქალაქო სასამართლომ მიუთითა „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის 24-ე მუხლის პირველ პუნქტზე და სსკ-ის მე-6 მუხლზე, რომელთა მიხედვითაც, ნორმატიულ აქტს უკუქცევითი ძალა აქვს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ეს პირდაპირ არის გათვალისწინებული შესაბამისი აქტით. აღნიშნულ ნორმებზე დაყრდნობით, სასამართლოს შეფასებით, სემეკის 30.12.2013წ. N15 დადგენილება ვერ გავრცელდება 2014 წლის 1 იანვრამდე პერიოდზე.

5.2.3. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდეგში -სსსკ) 106-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის მიხედვით, მხარეები თავისუფლდებიან მტკიცებულებათა წარმოდგენისაგან ისეთი ფაქტების დასადასტურებლად, რომლებსაც თუმცა ემყარება მათი მოთხოვნები, თუ შესაგებელი, მაგრამ დამტკიცებას არ საჭიროებენ, რადგან დადგენილია ერთ სამოქალაქო საქმეზე სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, თუ სხვა სამოქალაქო საქმეების განხილვისას იგივე მხარეები მონაწილეობენ; სასამართლომ მიუთითა, რომ განსახილველ დავაში მონაწილეობენ მხარეები, რომელთა შორის არსებულ ანალოგიურ სამოქალაქო დავაზე არსებობს სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება. განსახილველ შემთხვევაში, მოსარჩელე ითხოვდა ბუნებრივი აირის 8 თვის გატარების საფასურის - 12 396.48 ლარის მოპასუხისათვის დაკისრებას, რაც მოიცავს 0.02 ლარს 1მ³ ბუნებრივი აირის გატარებაზე. ზემოაღნიშნულ სამოქალაქო დავაზე სწორედ მითითებული ფასი დადგინდა, რაც დაეკისრა კიდევ მოპასუხეს 5 თვის პერიოდზე და რომელზეც სააღსრულებო წარმოებაც მიმდინარეობს. სსსკ-ით დადგენილი ფაქტების პრეიუდიცია ნიშნავს სწორედ იმას, რომ სასამართლოს მიერ ერთხელ უკვე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების გაბათილება სხვა რაიმე სახის მტკიცებულებით პრაქტიკულად შეუძლებელია. მოცემულ შემთხვევაშიც, სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, დადგენილია ის მნიშვნელოვანი გარემოებები, რაც სასარჩელო მოთხოვნის მართლობიერებას განაპირობებს, რის გამოც მოპასუხეს უნდა დაეკისროს გაზის გატარების საფასურის სარჩელში მოთხოვნილი ოდენობით ანაზღაურების ვალდებულება (იხ. საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება, ტ.1,

6. მოპასუხის სააპელაციო საჩივარი

6.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ, მოითხოვა მისი გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა შემდეგი დასაბუთებით:

6.1.1. აპელანტის განმარტებით, თბილისის საქალაქო სასამართლომ არასწორად გამოიკვლია და შეაფასა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები და საქმეში არსებული მტკიცებულებები, რის გამოც გასაჩივრებული გადაწყვეტილება იურიდიულად არ არის საკმარისად დასაბუთებული. სასამართლომ განმარტა, რომ ბუნებრივი აირის გატარების საფასურთან მიმართებით უკვე არსებობდა სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებები, რომელთა საფუძველზეც მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისრა აირის გატარების საფასურის ანაზღაურება. აღნიშნული მსჯელობის გათვალისწინებით, სასამართლომ მიიჩნია, რომ ანალოგიური წესი უნდა გავრცელებულიყო 2013 წლის 1 მაისიდან 2014 წლის 1 იანვრამდე პერიოდზეც. სასამართლოს ზემოაღნიშნული მსჯელობა უმართებულოა, რადგან მოცემულ დავამდე მიღებულ სასამართლო გადაწყვეტილებებში ბუნებრივი აირის გატარების ფაქტი დადგინდა მხოლოდ იმ გარემოებით, რომ მეორე საწარმოს (აპელანტს) სადავოდ არ გაუხდია ეს უკანასკნელი, ხოლო წინამდებარე საქმის განხილვისას აპელანტმა არაერთხელ აღნიშნა, რომ მას შემდეგ, რაც გატარების საფასურთან დაკავშირებით მის წინააღმდეგ დავა წამოიწყო მოსარჩელემ, მოპასუხემ, 2013 წლის 1 ივნისიდან 2014 წლის 1 იანვრამდე პერიოდში, შეწყვიტა ბუნებრივი აირის გატარება პირველი საწარმოს (მოწინააღმდეგე მხარის) კუთვნილ მილსადენში, რადგან არ იცოდა მოსალოდნელი გადასახადის ოდენობა;

6.1.2. აპელანტმა მიუთითა, რომ 2014 წლის 1 იანვრის შემდგომ პერიოდში მოწინააღმდეგე მხარის მილსადენში ბუნებრივი აირის გატარების აღდგენას საფუძვლად დაედო სემეკის 2013 წლის 30 დეკემბრის N15 დადგენილება, რომელიც 2014 წლის 1 იანვარს შევიდა ძალაში და ამ დადგენილების მიხედვით ცნობილია ბუნებრივი აირის გატარებისათვის გადასახდელი საზღაურის ოდენობა;

6.1.3. აპელანტის შეფასებით, სასამართლომ არასწორად გადაანაწილა ფაქტობრივი გარემოებების მტკიცების ტვირთი. პირველი ინსტანციის სასამართლომ, გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას საფუძვლად დაუდო სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებები, რომლებიც არ უკავშირდება განსახილველ საქმეს და ამით გაათავისუფლა მოსარჩელე მტკიცებების ვალდებულებისგან, რითაც დაირღვა მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპი. მოპასუხის მიერ მოწინააღმდეგე მხარის მილსადენის გამოყენების პირობებშიც კი, პირველი ინსტანციის სასამართლომ არასწორად განსაზღვრა ბუნებრივი აირის გატარების საზღაურის ოდენობა, რამდენადაც მისი გაანგარიშება უნდა მომხდარიყო ერთ კუბურ მეტრ ბუნებრივ აირზე 0,0004 ლარის ოდენობით (იხ. სააპელაციო საჩივარი, ტ.1, ს.ფ. 125-135).

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინება და დასკვნები:

7.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 1 მაისის განჩინებით მოპასუხის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

7.2. სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაიზიარა საქალაქო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები, მათი სამართლებრივი შეფასებები (სსსკ-ის 390-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტი) და განმარტა:

7.2.1. სამოქალაქო პროცესი აგებულია შეჯიბრებითობის პრინციპზე, რაც მხარეებს, უფლებებთან ერთად, აკისრებს აუცილებელ საპროცესო მოვალეობებს, რომელთა შეუსრულებლობა იწვევს ამავე მხარისათვის არახელსაყრელ შედეგს. ეს დანაწესი განმტკიცებულია სსსკ-ის მე-4 მუხლით, რომლითაც მოდავე მხარეებს თანაბარი შესაძლებლობა აქვთ, განსაზღვრონ ფაქტები თავიანთი მოთხოვნებისა თუ შესაგებლის დასასაბუთებლად და თვითონვე მიიღონ გადაწყვეტილება, თუ რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს, ე.ი. მხარეს ეკისრება როგორც ფაქტების მითითების, ასევე მათი დამტკიცების ტვირთი, რაც სათანადო მტკიცებულებების წარდგენით უნდა განახორციელოს. სააპელაციო სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში მოპასუხე სადავოდ არ ხდიდა მოსარჩელის კუთვნილ მილსადენზე მარეგულირებელი პუნქტის მიერთებას, რომლის საშუალებითაც ხდებოდა გაზის გადინება შესაბამის აბონენტებზე. მოსარჩელის კუთვნილი მილსადენით ბუნებრივი აირის მიწოდების

შეწყვეტის დამადასტურებელი რაიმე სახის მტკიცებულება აპელანტს არც პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვის დროისათვის და არც სააპელაციო საჩივრის განხილვის ფარგლებში არ წარუდგენია, რის გამოც, სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით მართებულად დადგინდა ის გარემოება, რომ აპელანტი მოწინააღმდეგე კომპანიის კუთვნილი მილსადენის გავლით ახორციელებდა ბუნებრივი აირის სხვა აბონენტებისთვის მიწოდებას. აღნიშნულ მოსაზრებას ამყარებს ისიც, რომ 2017 წლის 26 ივნისს, პირველი საწარმოს დირექტორმა (მოსარჩელემ), განცხადებით მიმართა მოწინააღმდეგე მხარეს და მოითხოვა მისი საწარმოს კუთვნილი საშუალო წნევის მილსადენიდან მოპასუხის მიერ მიერთებული დაბალი წნევის მილსადენის და მის მიერვე მოწყობილი გაზგამანაწილებელი პუნქტის ჩახსნის დადასტურება, რაც ადასტურებს იმ გარემოებას, რომ სადავო პერიოდისათვის მოპასუხე აბონენტებზე ბუნებრივი აირის გატარებას ახორციელებდა სწორედ მოსარჩელის კუთვნილი მილსადენით;

7.2.2. სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში სადავოს წარმოადგენდა ასევე, მოსარჩელის კუთვნილ მილსადენზე განხორციელებული დაერთების შედეგად, აპელანტისთვის (მოპასუხისათვის) რვა თვის განმავლობაში გატარებული ბუნებრივი აირის ტარიფის ოდენობა. „ბუნებრივი გაზის მიწოდებისა და მოხმარების წესების დამტკიცების შესახებ“ სემეკის 09.07.2009წ. N12 დადგენილების პირველი მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ბუნებრივი გაზის მიწოდებისა და მოხმარების წესები არეგულირებს ურთიერთობებს განაწილების ლიცენზიანტს, მიმწოდებელსა და საცალო მომხმარებელს შორის გამანაწილებელი ქსელის მეშვეობით ბუნებრივი გაზის ყიდვის, გაყიდვის, განაწილების, გატარების ან/და მოხმარების დროს. აღნიშნული დადგენილების მე-16 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, პირი, რომელიც არ არის განაწილების ლიცენზიანტი, მაგრამ ფლობს ბუნებრივი გაზის ქსელს, სსკ-ის თანახმად, ვალდებულია, სხვა მომხმარებელთა ბუნებრივი გაზით მომარაგების მიზნით, ითმინოს მისი ქსელით სარგებლობა და გაატაროს ბუნებრივი გაზი. ამავე მუხლის მეორე პუნქტის თანახმად კი, ბუნებრივი გაზის გატარებისა და ქსელით სარგებლობის თემისათვის კომპენსაცია გაიცემა სსკ-ით დადგენილი წესის შესაბამისად. „ბუნებრივი გაზის მიწოდებისა და მოხმარების წესების დამტკიცების შესახებ“ სემეკის 09.07.2009წ. N12 დადგენილება ადგენს ასევე იმ კრიტერიუმებს, რომლებიც გათვალისწინებული უნდა იყოს კომპენსაციის მოცულობის დადგენისას, კერძოდ, მე-16 მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, განაწილების ლიცენზიანტსა და ქსელის მფლობელს შორის შეთანხმებამ არ უნდა გამოიწვიოს საცალო მომხმარებლის ბუნებრივი გაზით მომარაგების გაუარესება, მათ შორის, განაწილების საქმიანობასთან დაკავშირებული

რომელიმე მომსახურების ან/და ბუნებრივი გაზის ფასის გაძვირება;

7.2.3. სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის მტკიცება, რომ ვინაიდან სემეკმა 30.12.2013წ. მიიღო დადგენილება N15 „მესამე პირების მფლობელობაში არსებულ ქსელში ელექტროენერგიის, ბუნებრივი გაზისა და სასმელი წყლის გატარების საფასურის გაანგარიშების წესების დამტკიცების შესახებ“, წინამდებარე სარჩელით სადავოდ გამხდარ პერიოდშიც გატარებული გაზის საფასურის ტარიფის დადგენა აღნიშნული დადგენილების შესაბამისად უნდა განხორციელებულიყო. სააპელაციო სასამართლომ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა იმასთან დაკავშირებით, რომ სემეკის 30.12.2013წ. N15 დადგენილებას უკუქცევითი ძალა არ მინიჭებია, მის ამოქმედებამდე არსებული ურთიერთობები უნდა გადაწყდეს იმ ნორმატიული აქტების საფუძველზე, რომლებიც მოქმედებდნენ შესაბამისი სამართლებრივი ურთიერთობის წარმოშობის დროისათვის. აღნიშნულის გათვალისწინებით და იმ ვითარებაში, როდესაც სადავო პერიოდის განმავლობაში არ არსებობდა კონკრეტული გატარების საფასურის დამდგენი ფორმულა, სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ მართებულად მიიჩნია, რომ გატარების საფასურის დადგენა იმ საშუალო გონივრული სტანდარტით უნდა მომხდარიყო, რაც მითითებული დადგენილების მე-16 მუხლის საფუძველზე არ გამოიწვევდა ბუნებრივი აირის ფასის გაძვირებას და, ამავე დროს, არ უგულებელჰყოფდა ქსელის მფლობელის უფლებას, მიეღო მისი კუთვნილი ქსელით სარგებლობისათვის გონივრული საფასური. ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ თავის გადაწყვეტილებაში ასევე მართებულად მიუთითა პრეიუდიციულ ფაქტებზე და გადაწყვეტილების დასაბუთებისას გამოიყენა იმავე მხარეებს შორის ანალოგიურ დავაზე მიღებული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადგენილი ის ფაქტობრივი გარემოება, რომ მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული მილსადენი თვეში ატარებდა 77 478 მ³ ბუნებრივ გაზს; აღნიშნული მსჯელობის გათვალისწინებით, სააპელაციო სასამართლომ დაასკვნა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ მართებულად განსაზღვრა მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული მილსადენის მეშვეობით გატარებული 1მ³ ბუნებრივი აირის გატარების საფასური 0,02 ლარით და, რვა თვის პერიოდზე გაანგარიშებით, საშუალოდ დადგენილი თვიური გატარების ოდენობის გათვალისწინებით. მართებულად დააკისრა მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ 12 396.48 (თორმეტი ათას სამას ოთხმოცდათექვსმეტი ლარი და 48 თეთრი) ლარის გადახდა (იხ.სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, ტ.2, ს.ფ. 57-79).

8. მოპასუხის საკასაციო საჩივარი

8.1. მოპასუხემ საკასაციო წესით გაასაჩივრა სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, მოითხოვა მისი გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა შემდეგ გარემოებებზე დაყრდნობით:

8.1.1. ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოები ეყრდნობიან მოსარჩელის მიერ წარდგენილ ერთადერთ მტკიცებულებას - თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 24 იანვრის კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებას, რაც, მოცემულ შემთხვევაში, ვერ იქნება სამართლებრივად ვარგის მტკიცებულებად მიჩნეული, რადგან დაუსაბუთებელია სასამართლოების მითითება სსსკ-ის 106-ე მუხლზე და ამის საფუძველზე მოპასუხისთვის ბუნებრივი აირის გატარების საფასურის ანაზღაურების ანალოგიური წესის გამოყენება 2013 წლის 1 მაისიდან იმავე 2014 წლის 1 იანვრამდე;

8.1.2. სასამართლომ დაასკვნა, რომ ბუნებრივი აირის გატარების ფაქტი დადგინდა იმით, რომ, როგორც ზემოხსენებულ კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებითაა დადგენილი, მოპასუხეს (რომელიც განსახილველი დავის კასატორია) სადავოდ არ გაუხდია აღნიშნული ფაქტი. ამჯერად სრულიად საწინააღმდეგო პოზიცია აქვს კასატორს და აცხადებს, რომ ამ დავის წამოწყების შემდეგ, 2013 წლის 1 მაისიდან 2014 წლის 1 იანვრამდე, მეორე საწარმომ შეწყვიტა ბუნებრივი აირის გატარების მიზნით მოსარჩელის (პირველი სწარმოს) ქონების გამოყენება. აღნიშნული განპირობებული იყო იმით, რომ ვინაიდან იმ პერიოდში არ არსებობდა რაიმე ნორმატიული მასალა, რომელიც ბუნებრივი აირის გატარების ფასს დაარეგულირებდა, კასატორმა არასასურველად მაღალი საფასურის გადახდისგან თავის არიდების მიზნით განახორციელა ეს ქმედება. მას შემდეგ, რაც სემეკის 2013 წლის 30 დეკემბრის N15 დადგენილებით განისაზღვრა საფასური, კასატორმა კვლავ აღადგინა მოსარჩელის მილსადენში ბ/აირის გატარება.

8.1.3. სასამართლომ არასწორად გაანაწილა ფაქტობრივი გარემოებების მტკიცების ტვირთი და გადაწყვეტილებას საფუძველად დაუდო განსახილველ დავასთან კავშირში არმყოფი გადაწყვეტილება, რითაც დაარღვია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპი.

8.1.4. კასატორმა იშუამდგომლა მისთვის საკასაციო სასამართლოში საქმის

განსახილველად გადასახდელი სახელმწიფო ბაჟის გადახდის გადავადება იმ დასაბუთებით, რომ მოპასუხე საწარმოში სალიცენზიო პირობებების შესრულების მიზნით დანიშნულია სპეციალური მმართველი და საწარმო მუშაობს საგანგებო რეჟიმში (წარმოდგენილია შესაბამისი მტკიცებულებები).

9. საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპი

9.1. საკასაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 ივლისის განჩინებით, კასატორის შუამდგომლობა ბაჟის გადახდისაგან გადავადების თაობაზე დაკმაყოფილდა და საკასაციო განაცხადი წარმოებაშია მიღებული სსსკ-ის 391-ე მუხლის საფუძველზე დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, მტკიცებულებათა გაანალიზებისა და საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის იურიდიული დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მივიდა დასკვნამდე, რომ მოპასუხის საკასაციო განაცხადი არ აკმაყოფილებს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, ამიტომ იგი დაუშვებელია შემდეგი არგუმენტაციით:

10. სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ და სხვა არაქონებრივ დავებში დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება

ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული ნორმები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

11. სსსკ-ის 404-ე მუხლის პირველი პუნქტით, საკასაციო სასამართლო გადაწყვეტილებას ამოწმებს საკასაციო საჩივრის ფარგლებში, ამავე კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლოთა გადაწყვეტილებებში ან სხდომათა ოქმებში. გარდა ამისა, შეიძლება, მხედველობაში იქნეს მიღებული ამ კოდექსის 396 - ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტში მითითებული ფაქტები; ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება); საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ კასატორს არ წარმოუდგენია დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება), რაც საშუალებას მისცემდა სასამართლოს, არსებითად განსახილველად დაეშვა საკასაციო განაცხადი.
12. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოხსენებული საფუძვლით.
13. საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების საკასაციო სასამართლოს სტაბილური პრაქტიკისაგან განსხვავების არსებობის საფუძვლით. სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინება არ განსხვავდება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს არსებული პრაქტიკისაგან (იხ.ქვემოთ პუნქტები)
14. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. **ჟღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, # 7932/03; Van de Hurk v. Netherlands,**

par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81; Hirvisaari v. Finland, §32).

15. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს სსკ-ის 102 -ე მუხლზე, რომლის თანახმად, „1. თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. 2. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით“ და განმარტავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოკვლეული და დადგენილია ყველა ის მტკიცებულება და ფაქტობრივი გარემოება, რომელიც საჭიროა საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპზე საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად.
16. საკასაციო სასამართლო, წარმოდგენილი საკასაციო შედავების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლების დასაშვებობის ეტაპზე შემოწმების საფუძველზე, განმარტავს, რომ არ იზიარებს კასატორის პრეტენზიებს შემდეგ გარემოებათა გამო:
- 16.1. უპირველესად, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებაზე, რომ, როგორც საქმის მასალებით დგინდება, მხარეებს ერთი და იგივე შინაარსის დავა ერთმანეთან წარმოეშვათ ორჯერ, თუმცა, დროის სხვადასხვა პერიოდში. პირველ შემთხვევაში მოსარჩელე (პირველი საწარმო) ითხოვდა მოპასუხისგან ვალდებულების საფუძველზე წარმოშობილი დავალიანების - გაზის გატარების საფასურის გადახდას 2012 წლის 30 ნოემბრიდან 2013 წლის 5 მაისამდე, ანუ სულ ხუთ თვეზე), ხოლო მეორე შემთხვევაში - 2013 წლის 1 მაისიდან 2014 წლის 1 იანვრამდე. პირველ შემთხვევაში საქალაქო სასამართლომ მიიღო გადაწყვეტილება, რომელიც დღეს კანონიერ ძალაშია შესული (უცვლელად დატოვა სააპელაციო სასამართლომ, ხოლო უზენაესი სასამართლოს 2015 წლის 27 აპრილის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი) და რომლითაც დაადგინა სასარჩელო მოთხოვნის მართლობიერება, შესაბამისად, დავა მოსარჩელის სასარგებლოდ გადაწყვიტა. განსახილველ შემთხვევაშიც გამოვლენილია იგივე სახელშეკრულებო ურთიერთობა, იგივე მხარეები და იგივე სასარჩელო მოთხოვნა, თუმცა, მოთხოვნის წარმოშობას ამჯერად მოსარჩელე ვალდებულების შესრულების სხვა პერიოდს უკავშირებს. სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილების მიზნით, მოსარჩელე მიუთითებს სსსკ-ის 106-ე მუხლით დადგენილ მოწესრიგებაზე და სარგებლობს პრეიუდიციული ფაქტების საპროცესო სამართლებრივი მნიშვნელობით და თავისუფლდება მტკიცების ტვირთისგან. აღნიშნულ გარემოებას არ იზიარებს კასატორი და წარმოადგენს შედავებას იმასთან დაკავშირებით, რომ ქვემდგომმა

სასამართლოებმა საქმის განხილვისას დაუსაბუთებლად გაიზიარეს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებანი. ამ კონტექსტში კასატორი მიუთითებს, რომ სასამართლომ დაარღვია მხარეთა მტკიცების ტვირთის სტანდარტი, რამაც საქმეზე დაუსაბუთებელი შედეგი განაპირობა.

16.1.1. აღნიშნული შედავების საპირისპიროდ საკასაციო სასამართლო სსსკ-ის 106-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის შინაარსის (ნორმის დეფინიცია იხ. წინამდებარე განჩინების 5.2.3 ქვეპუნქტში) გათვალისწინებით, პრეიდუციული ფაქტებისთვის სამართლებრივი მნიშვნელობის მინიჭების შესახებ მოიხმობს ერთ-ერთ საქმეზე საკასაციო სასამართლოს განმარტებას: „წინასწარ დადგენილი ძალის მქონე ფაქტებად კანონმდებელი განიხილავს კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილებით დადგენილ ფაქტებს და მხარეს მათ დასადასტურებლად მტკიცებულებათა წარდგენის ვალდებულებისაგან ათავისუფლებს იმ შემთხვევაში, თუ სამოქალაქო საქმის განხილვისას იგივე მხარეები მონაწილეობენ, ანუ პრეიუდიციული ძალის მქონედ ფაქტობრივი გარემოების მიჩნევისათვის, სავალდებულოა არსებობდეს სამოქალაქო საქმეზე მიღებული, კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილება და ამ გადაწყვეტილების სუბიექტები სხვა სამოქალაქო საქმის მხარეებად უნდა გვევლინებოდნენ. თავად პრეიუდიციულ ფაქტებში იგულისხმება ისეთი ფაქტობრივი გარემოებები, რომლებითაც განსაზღვრულია მხარეთა მატერიალურ-სამართლებრივი ურთიერთობით გათვალისწინებული უფლებები და ვალდებულებები, რაც საფუძვლად დაედო გადაწყვეტილების გამოტანას. პრეიუდიციულობის შემოწმების დროს მნიშვნელობა ენიჭება როგორც იმ პროცესუალურსამართლებრივ კრიტერიუმებს, რომლითაც განისაზღვრება კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების ფორმალური მოთხოვნები, ასევე, ამ გადაწყვეტილებით დადგენილ ფაქტობრივი გარემოების შინაარსს. მოქმედი კანონმდებლობით დადგენილია სასამართლო გადაწყვეტილების მატერიალური კანონიერი ძალა, რომელიც უზრუნველყოფს გადაწყვეტილების საბოლოო ხასიათსა და სავალდებულობას არა მარტო კონკრეტული პროცესისათვის, არამედ მის ფარგლებს გარეთაც, კერძოდ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 266-ე მუხლის შესაბამისად, გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ მხარეებს, აგრეთვე, მათ უფლებამონაცვლეებს არ შეუძლიათ ხელახლა განაცხადონ სასამართლოში იგივე სასარჩელო მოთხოვნები იმავე საფუძველზე, აგრეთვე, სადავო გახადონ სხვა პროცესში გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტები და სამართლებრივი ურთიერთობანი“ (იხ. სუსგ №ას-824-790-2016, 23.12.2016წ).

16.1.2. განსახილველ შემთხვევაში დასტურდება (და ამას არც კასატორი უარჰყოფს) როგორც პროცესის მონაწილე მხარეთა იდენტობა, ისე - დავის საგნის თანხვედრაც. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, ქვემდგომმა სასამართლოებმა მართებულად გამოიყენეს სსსკ-ის 106-ე მუხლი, შესაბამისად, პირველი საწარმოს სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება როგორც მატერიალურად, ისე სამართლებრივად, მართებულად დაეფუძნა იმ დადგენილ ფაქტებს, რომლებიც უკვე კანონიერ ძალაში შესული

სასამართლოს გადაწყვეტილებითაა დადგენილი. აქვე, საკასაციო სასამართლო იმასაც აღნიშნავს, რომ პრედიციული ფაქტების გაქარწყლება შესაძლებელია სსსკ-ის მეტერთმეტე კარში (საქმის წარმოების განახლება) დადგენილი საპროცესოსამართლებრივი წესების შესაბამისად. განსახილველ შემთხვევაში კასატორს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი წესით გათვალისწინებული შედავება არასოდეს დაუწყია, შესაბამისად, კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტები და მისგან გამომდინარე სამართლებრივი შედეგები სასამართლოსთვის სავალდებულო ძალის მქონეა და არა - სასამართლოს მიხედულებაზე დამოკიდებული შეფასების საგანი. მაშასადამე, მოსარჩელის მიერ წარმოდგენილი კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება წარმოადგენს სსსკ-ის 106-ე მუხლით დადასტურებულ გარემოებას, შესაბამისად, მტკიცების ტვირთისგან მოსარჩელე თავისუფალია, ხოლო კანონიერ ძალაში არსებული გადაწყვეტილებით ერთსა და იმავე მხარეებს შორის დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების გამორიცხვა მოპასუხის მხრიდან კვალიფიციური საპროცესო-სამართლებრივი შედავებით იყო შესაძლებელი, რასაც ამ შემთხვევაში თავი ვერ გაართვა მოპასუხემ.

16.1.3. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა შედავება იმასთან დაკავშირებითაც, რომ კასატორმა მოსარჩელის მიერ 2013 წელს დავის წამოწყების შემდეგ იმავე წლის 1 მაისიდან 2014 წლის 1 იანვრამდე შეწყვიტა ბუნებრივი აირის გატარების მიზნით მოსარჩელის ქონების გამოყენება, ხოლო სემეკის 2013 წლის 30 დეკემბრის N 15 დადგენილებით საფასურის დადგენის შემდეგ კასატორმა კვლავ აღადგინა პირველი საწარმოს კუთვნილ მილსადენში ბუნებრივი აირის გატარება. კასატორის მტკიცებით, 2013 წლის მაისიდან 2014 წლის იანვრამდე ის არ მოიხმარდა მოსარჩელის კუთვნილ გაზსადენ მილებს. ამ შედავებასთან დაკავშირებით, საკასაციო სასამართლო სსსკ-ის მე-4, 102-ე მუხლებზე (იხ. დასახელებულ ნორმათა დეფინიცია წინამდებარე განჩინების 7.2.1 ქვეპუნქტში) დაყრდნობით საკასაციო სასამართლო იზიარებს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნას, რომ კასატორს, 2013 წლის მაისიდან 2014 წლის იანვრამდე მოსარჩელის კუთვნილი ქონების გამოუყენებლობის თაობაზე სასამართლოსათვის არ წარუდგენია არც ერთი სარწმუნო მტკიცებულება, გარდა ზეპირსიტყვიერი განმარტებისა, რაც მხარის არასაკმარისი და არადაამაჯერებელი მტკიცებაა. აღნიშნულის საპირწონედ კი, მოსარჩელის მიერ საქმეში წარდგენილია 2017 წლის 25 მაისისა და 26 ივნისს წერილები, სადაც პირველი საწარმოს დირექტორი (მოსარჩელე მხარე) მიმართავს მოწინააღმდეგეს და მოითხოვს, რომ ამ უკანასკნელმა დაუდასტუროს ის ფაქტი, რომ პირველი საწარმოს კუთვნილი საშუალო წნევის მილსადენიდან მოპასუხემ განახორციელა ბუნებრივი აირის მიერთება მის კუთვნილ

დაბალი წნევის მილსადენზე. ამის საპასუხოდ მეორე საწარმომ (მოპასუხე მხარემ) წარადგინა დოკუმენტი - 2017 წლის 25 მაისის გადართვის აქტის, რომლითაც სწორედ აღნიშნული გარემოება დასტურდება (იხ.ტ.1, ს.ფ. 183-184). მტკიცებულებათა ამგვარი დაპირისპირების შედეგად, მოპასუხის მარტოოდენ ზეპირსიტყვიერი განმარტება სასამართლოს მიერ ვერ იქნება მიჩნეული სარწმუნო და ვარგის მტკიცებულებად იმისათვის, რომ დასახელებულ პერიოდში კასატორი მართლაც არ მოიხმარდა მოსარჩელის კუთვნილ ქონებას (გაზსადენ მილებს). საქმეში წარდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება ის გარემოება, რომ 2013 წლის 1 მაისიდან 2014 წლის 1 იანვრამდე მოპასუხე მოსარჩელის კუთვნილი გაზსადენ მილებს არ იყენებდა, რაც თავისთავად, მოპასუხისთვის კრედიტორის სასარგებლოდ საპასუხო შესრულების ვალდებულებას წარმოშობს.

17. საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების საკასაციო სასამართლოს სტაბილური პრაქტიკისაგან განსხვავების არსებობის საფუძველით. სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს არსებული პრაქტიკისაგან (იხ.სუსგ-ები: # ას-827-791-2014; # ას-592-560-2015; # ას-895-845-2015; # ას-58-56-2016; # ას-1199-1159-2016; # ას-824-790-2016).
18. ზემოაღნიშნულ მსჯელობიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლომ დაასკვნა, რომ სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინება დასაბუთებულია და კანონიერი, შესაბამისად, არ არსებობს მოპასუხის საკასაციო განაცხადის არსებითად განსახილველად დასაშვებად ცნობის სამართლებრივი საფუძველი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-ე, 285-ე, 391-ე, 401-ე, 408.3-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. შპს "ყ-----ის" საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველად;
2. შპს "ყ-----ს" (ს/კ 2-----) დაეკისროს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 23 ივლისის განჩინებით (საქმე № ას-1063-2018) საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე გადავადებული სახელმწიფო ბაჟის - 619,82 ლარის 30 %-ის 185,94 ლარის გადახდა

საქართველოს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

ე. გასიტაშვილი

მოსამართლეები:

ზ. ძლიერიშვილი

ბ. ალავეძე